

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 4. Quomodo se gerere debet Confessarius erga illos, qui, ut
absolutionem post peccatorum Confessionem consequantur, dicunt quod
periclitaretur æterna eorum salus, si repentinâ morte interim ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

De Sacram. Pœnit. Cap. XII. 195

His quoque exemplis omnibus à nobis relat-
tis cum Divo Bernardo respondere possumus,
ubi de bono latrone loquitur & de aliquibus
aliis peccatoribus in momento conversis: *Non
tam exemplum, quàm miraculum.*

Sanctus Augustinus etiam respondet difficul-
tati propositæ his verbis, *Quia plerumque do-
lor alterius cordis occultus est alteri, neque
in aliorum notitiam per verba, vel quacum-
que alia signa procedit, cum sit coram illo cui
dicitur: Gemitus meus à te non est abscondi-
tus, rectè constituuntur ab iis qui Ecclesia
presunt, tempora Pœnitentia, ut fiat etiam
satis Ecclesia in qua remittuntur peccata; ex-
tra eam quippè non remittuntur.*

Quæst. 4. Quomodo se gerere debet Con-
fessarius erga illos, qui, ut absolutionem post
peccatorum Confessionem consequantur, di-
cunt quod periclitaretur æterna eorum salus,
si repentinâ morte interim opprimerentur an-
tequam accepissent absolutionem?

Resp. Confessarius exponere debet pœnitenti,
primò, infelicem hunc casum posse difficilè
contingere; quoniam præter specialem curam,
quam Confessarius suscipere debet, pœniten-
tis, cui differt absolutionem, nullus est omni-
nò Sacerdos, qui non possit eum absolvere in
articulo mortis, ubi aliqua dederit doloris in-
dicia, licèt subitus morbi casus, eum impedi-
ret à repetendâ Confessione. Fiducia præterea
quam peccator de Deo debet concipere, ejus
timorem in spem bonam commutare debet,
considerando animam suam divinæ bonitati
esse concreditam; vitam mortemque suam,
non à casu, nec à fortunâ dependere: sed à
solâ voluntate supremi moderatoris, & ab
æternis ejus providentiæ Decretis: Si autem
divina bonitas eum in hoc mundo toleravit,

S. Bern. Ep.
8. ad Bru-
non.

S. Aug. de
Fide, Spe &
Charitate.
cap. 65.

dum concessâ vitâ ad peccandum abutebatur, credere profectò & sperare debet, Deum nolle illum tunc perimere, cum divinâ gratiâ commotus, & impulsus firmiter statuit Deo totus servire, & tempus deinceps impendere, ad deflenda peccata, & præteritos errores corrigendos; si enim Deus per patientiam suam, & longanimitatem eum toleravit, ut ad Pœnitentiam reduceret, ut ait Divus Paulus, non facilè credendum est, eum à Deo tunc deserendum, cum impositam exercet Pœnitentiam, ad quam divinitus vocari videtur: & quoniam eum tam misericorditer tractavit, cum in Deum peccare tantum cogitaret, vix credi potest eundem Deum eum irato vultu conspiciere velle, cum omni conatu suo, Deo satisfacere per Pœnitentiam studet: Ita respondet sanctus Cyprianus in simili casu. *Neque enim, inquit, deserentur ab ope & auxilio Domini, qui mites & humiles, & Pœnitentiam verè agentes, in bonis operibus perseveraverint, quominus illis quoque divino remedio consulatur.*

S. Cyprian.
Ep. 13. ad
Clerum, lib.
3. Ep. 17. in-
cipit; *Mirror
vos Fratres.*

Dicere secundò potest Confessarius, quòd si moriendum sit, eos meliori longè in statu fore, si peccatorum dolore compuncti, Pœnitentiam agere niterentur, secundum Sacerdotis Dei & Ecclesiæ præceptum, sine absolutione, quam cum absolutionem acceperint, sine necessariis dispositionibus: quoniam Ecclesia per sanctos Patres sæpè declaravit, præcipites illas absolutiones, recipientibus nihil prodesse, & dantibus esse periculosas. De his enim loquitur sanctus Cyprianus, dum ait: *Falsa Pax, periculosa dantibus, nihil recipientibus profutura.*

S. Cyprian.
Serm. 5. de
lapsis.

S. Ambr. lib. 2. De Pœnit. cap. 9.
*Nonnulli, inquit sanctus Ambrosius, ideo
poscunt Pœnitentiam, ut statim sibi reddi*

De Sacram. Pœnit. Cap. XII. 197

Communione velint: ii non tam se solvere capiunt; quàm Sacerdotem ligare, suam enim conscientiam non exuunt, Sacerdotis induunt.

Ideo idem sanctus Doctor loquens de sancti Petri Pœnitentia, ait: *Inveni cur tacuit Petrus; ne tam citò venia petitio plus offenderet: lacryma veniam non postulant, sed merentur.*

S. Ambr. in
Comment. in
Lucam, lib.
10.

In omni culpa priùs flendum est, ait sanctus Eligius Episcopus, & sic deinceps precandum: lacryma enim tacita quodammodo preces sunt, veniam non loquendo postulant, & merentur.

Homil. 13

E contra verò Ecclesia semper bene iudicavit de salute hominis, qui verà peccatorum suorum contritione compunctus, totisque animi viribus, præteritos errores vitæ reparare studens veris Pœnitentiæ fructibus, subitâ priùs morte corripere, quàm Sacerdotalem absolutionem suscipere. Legimus in secundo Concilio Vasensi celebrato anno 442. in nostra civitate Episcopali. *Pro his qui Pœnitentiâ acceptâ in bona vite cursu satisfactoriâ compunctione viventes, sine Communionem inopinato nonnunquam transitu, in agris aut itineribus præveniuntur, oblationem recipendam, & eorum funera, ac deinceps memoriam Ecclesiastico affectu prosequendam: quia nefas est eorum commemorationes excludi à salutaribus sacris, qui ad eadem sacra fidei affectu contendentes, dum se diutiùs reos statuunt, indignos salutiferis Mysteriis iudicant, ac dum purgatiores restitui desiderant, absque Sacramentorum Viatico intercipiuntur: quibus fortasse nec absolutissimam reconciliationem Sacerdos negandam putasset.*

Concil. Vasense. 2.
Can. 2.

In Concilio Carthaginensi quarto legitur,

Can. 79.

Pœnitentes qui attentè leges Pœnitentiæ exequuntur: si casu in itinere vel in mari mortui fuerint, ubi eis subveniri non possit: Memoria eorum & orationibus & oblationibus commendetur.

Can. 83.

Eadem præcipit Concilium Arelatense secundum his verbis. De his qui in Pœnitentiâ positi, vitâ excesserunt, placuit nullum Communionem vacuum debere dimitti: sed pro eo quod honoraverit Pœnitentiâ, Oblatio illius recipiatur.

Quocirca videmus Ecclesiam, eos qui in hoc statu moriebantur, semper considerasse, tanquam mortuos in pace, & gratiâ Domini; Quoniam quidem Presbyteri Oblationes quæ pro iis fiebant, aut eorum nomine, accipiebant, offerentes Sacro-sanctum Sacrificium, & Ecclesiæ preces pro illarum animarum salute.

Omnia quæ modò diximus clarè satis ostendunt, eos qui mori in peccato timent, non recurrere debere ad Sacerdotalem absolutionem, nimis præcipitem, tanquam ad securius salutis remedium; sed potiùs ad Pœnitentiâ, vel absolutionis dilationem, ut hoc modo contra frequentes relapsus securos tutosque se possint servare.

Quæst. 5. Potest-ne impendi Sacramentalis absolutio moribundo, cui vis morbi facultatem adimit confitendi peccata sua, imò & præbendi aliquod doloris signum, & desiderium percipiendi peccatorum suorum absolutionem?

Resp. Certum est primò, absolvendum esse in extremo mortis articulo pœnitentem, qui antequam morbi violentiâ opprimeretur, aut in phrenesim inciderit, Confessorem petiit à quo absolveretur, ut dicitur in Concilio Car-